

La religiositat del poble

► Aquesta foto d'una noia de Moscou posant un ciri davant d'una icona de la Mare de Déu ens pot recordar la festa de demà, 8 de setembre, la Nativitat de la Verge Maria, que és ja un anunci de la vinguda al món de Jesucrist, com comenten en els seus articles, en aquest mateix número, la germana Maria Àngels Maeso i Mn. Josep M. Alimbau. Aquesta foto també ens porta a recordar que una de les idees constants en el document d'Aparecida —redactat en gran part pel cardenal Bergoglio (Conferència del CELAM de l'any 2007)— és la seva delicada i positiva valoració de la religiositat del nostre poble cristià, que s'expressa sobretot en la devoció mariana.

GLOSSA

Jesús és a prop teu

Un diumenge de la darrera primavera, una nena de nou anys, quasi deu, va fer la primera comunió. Els seus pares formen part d'un grup de matrimonis, que va regalar a la menuda una imatge de la Mare de Déu de factura moderna, estilitzada, bonica. Anava acompanyada d'un escrit que deia: «El grup de matrimonis dels pares, amb el consiliari i tots els qui avui ens hem reunit, som molt feliços perquè hem participat en la celebració de la teva primera comunió. En l'Eucaristia, Jesús t'ha convidat a la seva taula perquè sap que ja pot comptar amb tu perquè col·laboris a fer un món millor, estimant i fent felices les persones que t'envolten. Per ajudar-te, Jesús t'ofereix un aliment perquè tinguis molta energia i ganes de fer treballar el teu cor a favor dels altres, amb un somriure, una abraçada, el perdó... Tot això és el que ens fa feliços i ens fa estar a prop de Jesús.»

«Nosaltres, els amics dels teus pares i els teus amics, creiem en la importància de l'amistat, de compartir i d'anar creixent per dins, ajudant-nos els uns als altres. Aquesta imatge de la Mare de Déu que avui et regalem t'ajudarà a sentir que Jesús és a prop teu, que sempre t'escolta i que pots confiar plenament en Ell. Així ho va sentir Maria, i així hi va

confiar. Que aquesta il·lusió tan gran que tens avui per haver participat de l'eucaristia, la mantinguis sempre amb alegria. Així ho desitgem tots nosaltres, perquè t'estimem.»

Els amics dels pares d'aquesta nena se senten implicats en el seu creixement en la fe. Se senten companys de camí, comunitat, i saben que han de presentar i transmetre el que ells van rebre. Se senten testimonis d'allò que no poden callar, convidats a donar raó de la seva fe amb senzillesa i humilitat. Li han regalat la imatge de la Mare de Déu per presentar-li la figura de Maria i per convidar-la a fer com ella: seguir Jesús confiadament. «La mare diu als servidors: Feu tot el que Ell us digui» (Jn 2,5).

Ben segur que la nena, ara i quan sigui més gran, mirant la imatge que ha posat a sobre la tauleta de nit, recordarà el dia de la seva primera comunió i les persones que l'hi van regalar i, encara que passi el temps, algunes de les paraules de l'escrit i de les actituds que esmenta —confiança, alegria, comunitat, testimoni, perdonar, proïme, ajudar...— les sentirà, així com a Jesús mateix, ben a prop seu. Els amics del grup de matrimonis dels pares de ben segur que pregunten perquè així sigui.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Deu anys junts

Es compleixen els deu anys de caminar plegats com a Església Diocesana. Com fent una parada en el camí en una marxa per les muntanyes, la mirada sol dirigir-se cap a enrere per recuperar perspectiva i tenir una impressió de conjunt del tros recorregut. Alhora els ulls es dirigeixen als companys de camí, per tal de reconèixer-nos els uns als altres i créixer en sentiment de grup. I potser la vista torna cap a l'altre costat i observa, o millor, mira d'endevinar, la marxa que encara resta per fer.

Cada mirada desperta els seus propis sentiments.

1) La mirada al camí fet és obligatòria, si més no per als qui volem mantenir-nos fidels a la tradició bíblica i cristiana. No cal recordar aquí la importància que té la memòria en tota la Història de la Salvació, del Poble de Déu i de cadascun en particular. No precisament la memòria per repassar i sumar els mèrits adquirits (com qui compta els anys cotitzats per calcular prestacions), sinó aquella memòria que destria els favors rebuts, per agrair-los, i les deficiències i els errors comesos, per demanar perdó i esmenar-los. Una mirada, doncs, que alimenta una oració joiosa de lloança i una pregària humil però confiada, davant el Déu cristià de la nostra història, per demanar-li perdó.

2) La mirada dels uns als altres pot brotar espontània, com responnent a una necessitat natural. Perquè, si bé el fet de caminar junts sense dubte va modificant la relació personal mútua, durant la marxa l'atenció és requerida per molts altres reclams: el que cal decidir i fer, les respostes als desafiaments de cada moment, el treball en si... Però necessitem aturar-nos per mirar-nos als ulls i «reconèixer-nos», pensar en l'altre i en el «nosaltres». De manera que, pel que és bo o pel que no ho és tant, en definitiva «ho hem fet nosaltres!». I així, el camí recorregut, al mateix temps que ens ha permès aproximar-nos i salvar algunes distàncies, ha fet que creixi en nosaltres el sentiment de pertinença. Llavors el plural del Parenostre resat en les nostres assemblees litúrgiques té un altre color, es veu acolorit per un «nosaltres» d'alguna manera diferent.

3) La mirada vers el camí que tenim per davant és més difícil, perquè el seu objecte és precisament invisible, bàsicament desconegut. L'única cosa totalment certa, i és el que tantes vegades ens fa continuar caminant malgrat els obstacles, és el final i la protecció del Senyor en tot moment. Estem convençuts que el futur últim de la nostra diòcesi és una Església totalment resuscitada i que per una drecera o altra hi serem portats. Però ignorem el camí intermedi, la via que ens portarà a aquest moment. I el cas és que aquest camí també dependrà de nosaltres, de les nostres decisions lliures i de la nostra voluntat. Amb la qual cosa hem d'assumir un important risc i una seriosa responsabilitat... perquè, com deia sant Agustí, «qui et va crear sense tu, no et salvarà sense tu».

Heus aquí la importància que té per a nosaltres avui la mirada. Més concretament la mirada que dirigim a la nostra Església, per descobrir la seva realitat. Demanem intensament a Déu que siguem capaços de mirar la nostra Església com Ell la mira, a fi que la nostra lloança sigui veritable i les nostres opcions encertades.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

► **SÍLVIA RUZO**

Conviu amb Ell

La Sílvia Ruza i l'Hèctor de Arriba són una parella cristiana, ambdós especialitzats en animació sociocultural, que senten la necessitat de voler donar a conèixer la joia de l'Evangelí allà on van. Amb aquest objectiu creen *ÀnimaNova*, amb el suport de la Delegació Pastoral de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona, on la Sílvia hi participa activament, per apropar als joves l'essència del cristianisme. Entre les activitats que realitzen destaca *Conviu amb Ell*, unes convívencies on els joves poden descobrir l'amor que els té Jesús d'una manera lúdica i divertida (*animanova@outlook.es / 636 647 727*).

Per què neix *ÀnimaNova*?

Neix d'un desig de dos joves cristians amb moltes ganes de donar a conèixer la Paraula de Déu al món. Creiem en la importància de viure la fe des de l'experiència personal amb Déu i en el valor tan significatiu del testimoni. Volem donar l'oportunitat de trobar Déu als joves, en la recerca de la pròpia identitat.

Com són les convívencies?

Pretenen mostrar als joves una fe viva, animada i propera a les seves realitats. Un dels nostres principals objectius és el de donar-los eines per viure la trobada amb Déu.

Com presenteu l'Evangelí als joves?

Actualment hi ha una generació de joves que està essent evangelitzada amb una metodologia sovint no ajustada a la seva realitat. Creiem que la clau és adaptar-se a les noves tendències de la societat i, en concret, a les seves edats. Com que l'Hèctor i jo som joves, quan coneixen el nostre testimoni se senten més identificats.

FE I GRANS CIUTATS

El projecte missioner de Francesc

Francesc és un pastor i un pastoralista reflexiu. *Evangelii gaudium* es concentra en l'anunci de l'Evangelí. Francesc actualitza l'Evangelí seguint les petjades del Concili Vaticà II, de l'exhortació *Evangelii nuntiandi*, de Pau VI, i de la V Conferència general dels Episcopats d'Amèrica Llatina i del Carib (CELAM) celebrada al santuari marià d'Aparecida (Brasil) l'any 2007.

El seu projecte es pot resumir en dues frases: «Somio amb una opció missionera capaç de transformar-ho tot» (*EG*, 27) i «la sortida missionera és el paradigma de tota l'Església» (*EG*, 15).

El cor místic d'aquesta nova etapa pastoral està en l'alegria d'evangelitzar. «En aquesta exhortació vull adreçar-me als fidels cristians per invitar-los a una etapa evangelitzadora marcada per aquesta joia, i indicar camins per a la marxa de l'Església en els pròxims anys» (*EG*, 1).

El centre de tota l'exhortació *Evangelii gaudium* és en el cap. 3, titulat «L'anunci de l'Evangelí» (n. 111-134), centrat en la persona de Jesucrist i en la missió. «L'Església per la seva naturalesa és missionera» (*Ad gentes*, 2). *Ecclesia semper reformanda in statu conversionis et in statu missionis* («L'Església sempre ha de ser reformada perquè sigui capaç de viure la conversió i de viure la missió»).

Aquest Poble de Déu missioner cal que estigui animat per un cor misericordiós i maternal. La revolució de la tendresa, iniciada amb l'Encarnació del Fill de Déu, inclou l'alegria d'estar prop de tots i de cada un (*EG*, 88). L'estil marià de l'Església s'expressa en la humilitat, la proximitat, la trobada i la tendresa (*EG*, 288). És l'Església com a «hospital de campanya».

(De la ponència del Dr. Carlos María Galli, de Buenos Aires, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

«María es nuestra Madre»

Mañana celebramos el Nacimiento de María, preludio de la Buena Nueva de la Salvación. La fiesta nos viene del s. v. También se la llama *de les marededéus trobades*: de las imágenes halladas de la madre de Dios.

- María es por excelencia la Madre. María lo fue y sigue siéndolo por expresa voluntad de Jesús en la Cruz.
- Quienes acuden a Ella la reconocen por su inmensa ternura y bondad.
- A quienes desde su corazón angustiado, lacerado, sufriente... le suplican, Ella —«la llena de gracia»— les responde y acude en su auxilio.
- Es la Madre que siempre está esperando a sus hijos. Permanece. La encuentras cuando la necesitas. Sólo hace falta invocarla.
- A Ella acuden todas las generaciones, agobiadas, cargadas, dolientes: «Me bendecirán todas las generaciones.»
- Nos encontramos con la Madre: en su mirada no cabe engaño. Todo queda al descubierto. No cabe discutir, ni justificar nada. Ella todo lo comprende.
- En la visita a la Madre se experimenta la necesidad de confiarle todo aquello que nos pasa, nos pesa y nos angustia... De su encuentro, salimos liberados.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La fiesta de mañana

«Ensayo de cantos para cuando nazca Dios»

«**C**anten hoy, pues nacéis vos, los ángeles, gran Señora, y ensáyense, desde ahora, para cuando nazca Dios», repetiremos mañana en la fiesta de la Natividad de Nuestra Señora. «La liturgia del día —decía Benedicto XVI— nos enseña a reconocer que el nacimiento de María está directamente relacionado con el del Mesías.»

María proclama «un cántico de alabanza y de acción de gracias a Dios, no sólo por lo que ha hecho en Ella, sino por lo que ha hecho en toda la historia de salvación. Todo es don suyo» —afirmaba el papa Francisco al consagrar el mundo al Corazón de María. Y añadía: «Celebramos en ti las grandes obras de Dios, que nunca se cansa de inclinarse con misericordia hacia la humanidad, afligida por el mal y herida por el pecado, para curarla y salvarla.»

Con el Papa, pedimos a María que custodie nuestra vida: «Bendice y refuerza todo deseo de bien; reaviva y alimenta la fe; sostén e ilumina la esperanza; suscita y anima la caridad; guíanos a todos nosotros por el camino de la santidad. Enséñanos tu mismo amor de predilección, por los pequeños y los pobres, por los excluidos y los que sufren, por los pecadores y los extraviados de corazón.»

Vete sembrando, Señora, de paz nuestro corazón, y ensayemos, desde ahora, para cuando nazca Dios.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 8. □ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé: Mt 1,18-23)]. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres. Sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia; sant Sergi I, papa; santa Adela (s. xi), rel.
- 9. □ Dimarts** [1Co 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19]. Mare de Déu del Claustre (Solsona, romànica). Sant Pere Claver (Verdú 1580 - Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.
- 10. ■ Dimecres** [1Co 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26]. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura; beat Jacint Orfanell, mr., nat a la Jana (Maestrat).
- 11. ■ Dijous** [1Co 8,1b.7-11.13 / SI 138 / Lc 6,27-38]. Sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent; beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620 - Roma 1684), rel. franciscà.
- 12. ■ Divendres** [1Co 9,16-19.22-27 / SI 83 / Lc 6,39-42]. El Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions.
- 13. □ Dissabte** [1Co 10,14-22 / SI 115 / Lc 6,43-49]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església.
- 14. ■ † Diumenge vinent**, Exaltació de la Santa Creu (lit. hores: 4a setm.) [Nm 21,4-9 / SI 77 / Fl 2, 6-11 / Jn 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona.

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

▸ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 33,7-9)

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meva. Si jo amenaço el pecador amb la mort, i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teva vida.»

▸ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R. Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Masà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▸ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,8-10)

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

▸ Evangelí segons sant Mateu (Mt 18,15-20)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà pecca, vés a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat un germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n amb la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un publicà. Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo sóc enmig d'ells.»

▸ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 33,7-9)

Así dice el Señor: «A ti, hijo de Adán, te he puesto de atalaya en la casa de Israel; cuando escuches palabras de mi boca, les darás la alarma de mi parte. Si yo digo al malvado: "Malvado, eres reo de muerte", y tú no hablas, poniendo en guardia al malvado, para que cambie de conducta, el malvado morirá por su culpa, pero a ti te pediré cuenta de su sangre; pero si tú pones en guardia al malvado para que cambie de conducta, si no cambia de conducta, él morirá por su culpa, pero tú has salvado la vida.»

▸ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto: / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

Rostre de Crist. Icona de Sèrbia (s. XIII, detall)

•••) Aquesta imatge parla

▸ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 13,8-10)

Hermanos: A nadie le debáis nada, más que amor; porque el que ama a su prójimo tiene cumplido el resto de la ley. De hecho, el «no cometerás adulterio, no matarás, no robarás, no envidiarás» y los demás mandamientos que haya, se resumen en esta frase: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». Uno que ama a su prójimo no le hace daño; por eso amar es cumplir la ley entera.

▸ Evangelio según san Mateo (Mt 18,15-20)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si tu hermano pecca, repréndelo a solas entre los dos. Si te hace caso, has salvado a tu hermano. Si no te hace caso, llama a otro o a otros dos, para que todo el asunto quede confirmado por boca de dos o tres testigos. Si no les hace caso, díselo a la comunidad, y si no hace caso ni siquiera a la comunidad, considéralo como un pagano o un publicano. Os aseguro que todo lo que atéis en la tierra quedará atado en el cielo, y todo lo que desatéis en la tierra quedará desatado en el cielo. Os aseguro, además, que si dos de vosotros se ponen de acuerdo en la tierra para pedir algo, se lo dará mi Padre del cielo. Porque donde dos o tres están reunidos en mi nombre, allí estoy yo en medio de ellos.»

COMENTARI

Una comunitat que perdona i celebra la presència del Senyor

El text d'avui forma part del discurs de Jesús a la comunitat (Mt 18,1 - 19,1). El tema central és el perdó i presenta un model de procediment per al perdó comunitari en el cas que un germà (cf. 23,8) ofengui un membre de la comunitat. L'esquema d'actuació és la reiterada correcció fraterna, abans d'apel·lar al judici de la comunitat.

Tenim constància de procediments semblants en aquella època tant en les tradicions jueves (Qumran) com en la Grècia clàssica (Plató fa referència a Sòcrates, que esmenta el costum d'amonestar el transgressor en particular abans de portar-lo al tribunal). Tanmateix, el que caracte-

ritza el procediment de Jesús en el text d'avui és la comprensió i el desig de reforma del pecador, no la condemna.

El subratllat més important de l'ensenyament d'avui és que el perdó passa per la mediació eclesial. És molt significatiu en aquest sentit que el text sobre el perdó de l'Església (local) sigui calcat del text que donava a Pere aquesta potestat en l'episodi de Cesarea de Felip (Mt 16,19). I també resulta sorprenent constatar que es lliga aquesta autoritat i aquest servei a la pregària (18,18-19).

Però, encara més, que això es fa amb una formulació que recorda el nom de Jesús, Emmanuel: «Allà on n'hi ha dos o tres units en el meu nom, jo sóc allà enmig d'ells» (18,20). Jesús és tot el

temps «Déu amb nosaltres», Emmanuel. També en el perdó eclesial.

Per tant, aquest breu fragment presenta una imatge alhora realista i digna de l'Església. Una comunitat de germans que perdona, que prega i que es reuneix per celebrar la presència del Senyor enmig seu. En ella, l'exhortació al perdó i a la comunió tenen un lloc central. Això és també un referent per a nosaltres. Perquè la importància del perdó i d'un procediment per assolir-lo parteix del fet del pecat. L'Església és una comunitat de pecadors que se saben perdonats (baptisme), que perdonen (celebració del perdó) i que celebren conjuntament la presència de Jesús (eucaristia).

Oriol Tuñi, SJ

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Visita del bisbe Agustí a les colònies del MIB. Com en anys anteriors, el bisbe Agustí va voler visitar les colònies d'estiu d'alguns dels esplais presents a la diòcesi. Enguany, va ser divendres 25 de juliol i al grup del centre d'esplai MIB de la paròquia de Sant Miquel de Molins, que feien les colònies a

Pontons (Alt Empordà), amb 42 infants entre 4 i 12 anys. Acompanyat del consiliari diocesà del Moviment de Centres d'Esplai Cristians, Mn. Agustí Panyella, de la presidenta del MCECC, Maria València, i de la promotora de la zona 9 del MCEC, Elisenda Almirall, va assistir al desenvolupament de les activitats dels infants, va compartir el dinar amb ells i una sobretaula amb els monitors.

AGENDA

Celebració del 10è aniversari de la diòcesi. El proper divendres 12 de setembre farà 10 anys de l'inici com a pastor diocesà de Mons. Agustí Cortés, primer bisbe de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Amb motiu d'aquest aniversari hi ha

rà una primera trobada el mateix divendres, a les 18 h, a la Casa de l'Església, on són convidats els preveres, diaques, Consell Pastoral Diocesà i un membre de cada comunitat cristiana, per iniciar una reflexió conjunta sobre el camí recorregut i el futur com a bisbat. La celebració acabarà amb una eucaristia a les 20 h a la Catedral de Sant Llorenç, a la qual són convidats totes les comunitats de fidels de la diòcesi, en la mesura de les pròpies possibilitats.

Exposició itinerant del Centenari de l'Hospitalitat de Lourdes. Amb motiu d'aquest centenari esdevingut el 2010-2011 es va organitzar una exposició que està circulant per diversos indrets de la Província Eclesiàstica de Barcelona. Des del 4 fins al 14 de setembre està ubicada al claustre interior de la Casa de l'Església, oberta al públic que vulgui visitar-la.

ESPIRITUALITAT

Recés a la Casa de Betània. Tindrà lloc el diumenge 28 de setembre. Predicarà un pare Legionari de Crist. Per a més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betània, c/ Bonavista, 37 - Tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat.

CANTA L'EVANGELI!

EL MIRACLE (Mn. Francisco García)

Uó, uó, oooooo, uóo...
Uó, uó, oooooo, uóo...
Uó, uó, oooooo, uóo...
Un miracle passarà.

Avui podria ser un dia especial, poden succeir miracles que ni t'has imaginat. Quan s'acaba l'alegria, quan el vi ja s'ha esgotat... tu deixa't sorprendre, te n'admiraràs!

Avui podria ser un dia excepcional, poden succeir miracles que ni haves sospitat. Ell farà amb tu meravelles; el secret és ben senzill, tu ves fent allò que al Mestre sentis dir... I estigues ben cert, que no hi ha res impossible, si el convides a les noces de Canà...

I posa:
Aigua neta, aigua clara, neta és més natural.
Per poder estimar, cerca allò més essencial,
per omplir les piques, aigua has de posar.
Un miracle passarà...

Uó, uó, oooooo, uóo...
Uó, uó, oooooo, uóo...
Uó, uó, oooooo, uóo...
Un miracle passarà.

Avui pot ser un dia espectacular, poden passar-te prodigis, ja mai més no serà igual. Dóna als altres l'Aigua Viva, fes de tu el millor regal, la més bella forma per estimar...

[Aquesta imatge parla](#)

I seràs feliç, amb el cor ben cristal·lí, quan tu vegis convertida l'aigua en vi...

I posa:
Aigua neta, aigua clara, neta és més natural.
Per poder estimar, cerca allò més essencial,
per omplir les piques, aigua has de posar.
Un miracle passarà...

Fem el que ens digui Ell, som servents disponibles, omplim les piques fins a vessar... (bis).

I posa:
Aigua neta, aigua clara, neta és més natural.
Per poder estimar, cerca allò més essencial,
per omplir les piques, aigua has de posar.
Un miracle passarà...

Uó, uó, oooooo, uóo...
Uó, uó, oooooo, uóo...
Uó, uó, oooooo, uóo...
Un miracle passarà.

Una cançó més del material preparat per a l'Aplec de l'Esperit 2014.

ECO DE LA PALABRA

Diez años juntos

Se cumplen los diez años de caminar juntos como Iglesia Diocesana. Como haciendo un alto en el camino en una marcha por la montaña, la mirada suele dirigirse hacia atrás para recuperar perspectiva y tener una impresión de conjunto del trecho recorrido. Al mismo tiempo los ojos se dirigen a los compañeros de camino, para reconocernos unos a otros y crecer en sentimiento de grupo. Y quizá la vista vuelve hacia el otro lado y observa, o mejor, trata de adivinar, la andadura que todavía resta por hacer.

Cada mirada despierta sus propios sentimientos.

1) La mirada al camino andado es obligatoria, al menos para quienes queremos mantenernos fieles a la tradición bíblica y cristiana. No es preciso recordar aquí la importancia que tiene la memoria en toda la Historia de la Salvación, del Pueblo de Dios y de cada uno en particular. No precisamente la memoria para repasar y sumar los méritos adquiridos (como quien cuenta los años cotizados para calcular prestaciones), sino aquella memoria que discierne los favores recibidos, para agradecerlos, y las deficiencias y los errores cometidos, para pedir perdón y enmendarlos. Una mirada, pues, que

alimenta una oración gozosa de alabanza y una plegaria humilde pero confiada, ante el Dios cristiano de nuestra historia, para pedirle perdón.

2) La mirada de unos a otros puede surgir espontánea, como respondiendo a una necesidad natural. Porque, si bien el caminar juntos sin duda va modificando la relación personal de unos con otros, durante la marcha la atención es requerida por otros muchos reclamos: lo que hay que decidir y hacer, las respuestas a los desafíos de cada momento, el trabajo en sí... Pero necesitamos detenernos para mirarnos a los ojos y «reconocernos», pensar en el otro y en el «nosotros». De forma que, para lo bueno o para lo no tan bueno, en definitiva «¡lo hemos hecho nosotros!». Y así, el camino recorrido, al tiempo que nos ha permitido aproximarnos i salvar algunas distancias, ha hecho que crezca en nosotros el sentimiento de pertenencia. Entonces el plural del Padrenuestro rezado en nuestras asambleas litúrgicas tiene otro color, se ve coloreado por un «nosotros» algo diferente.

3) La mirada hacia el camino que tenemos por delante es más difícil, porque su objeto es precisamente invisible, desconocido en su mayor parte.

Lo único totalmente cierto, y es lo que tantas veces nos hace continuar andando a pesar de los obstáculos, es el final y la protección del Señor en todo momento. Estamos convencidos de que el futuro último de nuestra diócesis es una Iglesia totalmente resucitada y que por un derrotero u otro allí seremos llevados. Pero ignoramos el camino intermedio, la vía que nos llevará a ese momento. Y el caso es que ese camino también dependerá de nosotros, de nuestras decisiones libres y de nuestra voluntad. Con lo cual hemos de asumir un importante riesgo y una seria responsabilidad... pues, como decía san Agustín, «quien te creó sin ti, no te salvará sin ti».

He aquí la importancia que tiene para nosotros hoy la mirada. Más concretamente la mirada que dirigimos a nuestra Iglesia, para descubrir su realidad. Le pedimos intensamente a Dios que seamos capaces de mirar nuestra Iglesia como Él la mira, a fin de que nuestra alabanza sea verdadera y nuestras opciones acertadas.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat